

1. Samuel 25

Septuaginta (LXX)

1 καὶ ἀπέθανεν σαμουηλ καὶ συναθροίζονται πᾶς ισραηλ καὶ κόπτονται αὐτὸν καὶ θάπτουσιν αὐτὸν ἐν οἴκῳ αὐτοῦ ἐν αρμαθαιμ καὶ ἀνέστη δαυιδ καὶ κατέβη εἰς τὴν ἔρημον μααν

2 καὶ ἦν ἄνθρωπος ἐν τῇ μααν καὶ τὰ ποίμνια αὐτοῦ ἐν τῷ καρμήλῳ καὶ ὁ ἄνθρωπος μέγας σφόδρα καὶ τούτῳ ποίμνια τρισχίλια καὶ αἴγες χίλιαι καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ κείρειν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν τῷ καρμήλῳ

3 καὶ ὄνομα τῷ ἄνθρωπῳ ναβαλ καὶ ὄνομα τῇ γυναικὶ αὐτοῦ αβιγαια καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀγαθὴ συνέσει καὶ καλῇ τῷ εἶδει σφόδρα καὶ ὁ ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ πονηρὸς ἐν ἐπιτηδεύμασιν καὶ ὁ ἄνθρωπος κυνικός

4 καὶ ἤκουσεν δαυιδ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅτι κείρει ναβαλ ὁ καρμήλιος τὸ ποίμνιον αὐτοῦ

5 καὶ δαυιδ ἀπέστειλεν δέκα παιδάρια καὶ εἶπεν τοῖς παιδαρίοις ἀνάβητε εἰς κάρμηλον καὶ ἀπέλθατε πρὸς ναβαλ καὶ ἐρωτήσατε αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὄνόματί μου εἰς εἰρήνην

6 καὶ ἐρεῖτε τάδε εἰς ὥρας καὶ σὺ ὑγιαίνων καὶ ὁ οἰκός σου καὶ πάντα τὰ σὰ ὑγιαίνοντα

7 καὶ νῦν ἵδού ἀκήκοα ὅτι κείρουσίν σοι νῦν οἱ ποιμένες σου οἱ ἥσαν μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ οὐκ ἀπεκωλύσαμεν αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐνετειλάμεθα αὐτοῖς οὐθὲν πάσας τὰς ἡμέρας δύτων αὐτῶν ἐν καρμήλῳ

8 ἐρώτησον τὰ παιδάριά σου καὶ ἀπαγγελοῦσίν σοι καὶ εὑρέτωσαν τὰ παιδάρια χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου ὅτι ἐφ' ἡμέραν ἀγαθὴν ἥκομεν δός δὴ ὁ ἐὰν εὔρῃ ἡ χείρ σου τῷ υἱῷ σου τῷ δαυιδ

9 καὶ ἔρχονται τὰ παιδάρια καὶ λαλοῦσιν τοὺς λόγους τούτους πρὸς ναβαλ κατὰ πάντα τὰ ρήματα ταῦτα ἐν τῷ ὄνόματι δαυιδ καὶ ἀνεπήδησεν

10 καὶ ἀπεκρίθη ναβαλ τοῖς παισὶν δαυιδ καὶ εἶπεν τίς ὁ δαυιδ καὶ τίς ὁ υἱὸς ιεσσαι σήμερον πεπληθυμμένοι εἰσὶν οἱ δοῦλοι ἀναχωροῦντες ἔκαστος ἐκ προσώπου τοῦ κυρίου αὐτοῦ

11 καὶ λήμψομαι τοὺς ἄρτους μου καὶ τὸν οἶνόν μου καὶ τὰ θύματά μου ἢ τέθυκα τοῖς κείρουσίν μου τὰ πρόβατα καὶ δώσω αὐτὰ ἀνδράσιν οἵς οὐκ οἶδα πόθεν εἰσὶν

12 καὶ ἀπεστράφησαν τὰ παιδάρια δαυιδ εἰς ὄδὸν αὐτῶν καὶ ἀνέστρεψαν καὶ ἤλθον καὶ ἀνήγγειλαν τῷ δαυιδ κατὰ τὰ ρήματα ταῦτα

13 καὶ εἶπεν δαυιδ τοῖς ἀνδράσιν αὐτοῦ ζώσασθε ἔκαστος τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ καὶ ἀνέβησαν ὅπίσω δαυιδ ὡς τετρακόσιοι ἀνδρες καὶ οἱ διακόσιοι ἐκάθισαν μετὰ τῶν σκευῶν

14 καὶ τῇ αβιγαιᾳ γυναικὶ ναβαλ ἀπίγγειλεν ἐν τῶν παιδαρίων λέγων ἵδού δαυιδ ἀπέστειλεν ἀγγέλους ἐκ τῆς ἐρήμου εὐλογῆσαι τὸν κύριον ἡμῶν καὶ ἐξέκλινεν ἀπ' αὐτῶν

15 καὶ οἱ ἀνδρες ἀγαθοὶ ἡμῖν σφόδρα οὐκ ἀπεκώλυσαν ἡμᾶς οὐδὲ ἐνετείλαντο ἡμῖν πάσας τὰς ἡμέρας ἃς ἡμεν παρ' αὐτοῖς καὶ ἐν τῷ εἶναι ἡμᾶς ἐν ἀγρῷ

16 ώς τεῖχος ἥσαν περὶ ἡμᾶς καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν πάσας τὰς ἡμέρας ἃς ἥμεθα παρ' αὐτοῖς ποιμαίνοντες τὸ ποιμνιον

17 καὶ νῦν γνῶθι καὶ ἵδε τί σὺ ποιήσεις ὅτι συντετέλεσται ἡ κακία εἰς τὸν κύριον ἡμῶν καὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ οὕτος οὐδὲ λοιμός καὶ οὐκ ἔστιν λαλῆσαι πρὸς αὐτόν

18 καὶ ἔσπευσεν αβιγαια καὶ ἔλαβεν διακοσίους ἀρτους καὶ δύο ἀγγεῖα οἶνου καὶ πέντε πρόβατα πεποιημένα καὶ πέντε οιφι ἀλφίτου καὶ γομορ ἐν σταφίδος καὶ διακοσίας παλάθας καὶ ἔθετο ἐπὶ τοὺς ὄνους

19 καὶ εἶπεν τοῖς παιδαρίοις αὐτῆς προπορεύεσθε ἔμπροσθέν μου καὶ ἵδον ἐγὼ ὀπίσω ὑμῶν παραγίνομαι καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς οὐκ ἀπήγγειλεν

20 καὶ ἐγενήθη αὐτῆς ἐπιβεβηκούσης ἐπὶ τὴν ὄνον καὶ καταβαινούσης ἐν σκέπῃ τοῦ ὄρους καὶ ἵδον δαυιδ καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῦ κατέβαινον εἰς συνάντησιν αὐτῆς καὶ ἀπήντησεν αὐτοῖς

21 καὶ δαυιδ εἶπεν ὕσως εἰς ἀδικον πεφύλακα πάντα τὰ αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ οὐκ ἐνετειλάμεθα λαβεῖν ἐκ πάντων τῶν αὐτοῦ οὐθέν καὶ ἀνταπέδωκέν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν

22 τάδε ποιήσαι ὁ θεὸς τῷ δαυιδ καὶ τάδε προσθείη εἰ ὑπολείψομαι ἐκ πάντων τῶν τοῦ ναβαλ ἔως πρωὶ οὐροῦντα πρὸς τοῖχον

23 καὶ εἶδεν αβιγαια τὸν δαυιδ καὶ ἔσπευσεν καὶ κατεπήδησεν ἀπὸ τῆς ὄνου καὶ ἔπεσεν ἐνώπιον δαυιδ ἐπὶ πρόσωπον αὐτῆς καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν

24 ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ εἶπεν ἐν ἐμοί κύριέ μου ἡ ἀδικία λαλησάτω δὴ ἡ δούλη σου εἰς τὰ ὕτα σου καὶ ἄκουσον τῆς δούλης σου λόγον

25 μὴ δὴ θέσθω ὁ κύριός μου καρδίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν λοιμὸν τοῦτον ὅτι κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὔτως ἐστίν ναβαλ ὄνομα αὐτῷ καὶ ἀφροσύνη μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγὼ ἡ δούλη σου οὐκ εἶδον τὰ παιδάριά σου ἢ ἀπέστειλας

26 καὶ νῦν κύριε ζῆ κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχή σου καθὼς ἐκώλυσέν σε κύριος τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς αἷμα ἀθῷον καὶ σφύζειν τὴν χεῖρά σού σοι καὶ νῦν γένοιντο ώς ναβαλ οἱ ἐχθροί σου καὶ οἱ ζητοῦντες τῷ κυρίῳ μου κακά

27 καὶ νῦν λαβὲ τὴν εὐλογίαν ταύτην ἥν ἐνήνοχεν ἡ δούλη σου τῷ κυρίῳ μου καὶ δώσεις τοῖς παιδαρίοις τοῖς παρεστηκόσιν τῷ κυρίῳ μου

28 ἄρον δὴ τὸ ἀνόμημα τῆς δούλης σου ὅτι ποιῶν ποιήσει κύριος τῷ κυρίῳ μου οἶκον πιστόν ὅτι πόλεμον κυρίου ὁ κύριός μου πολεμεῖ καὶ κακία οὐχ εὑρεθήσεται ἐν σοὶ πώποτε

29 καὶ ἀναστήσεται ἄνθρωπος καταδιώκων σε καὶ ζητῶν τὴν ψυχήν σου καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ κυρίου μου ἐνδεδεμένη ἐν δεσμῷ τῆς ζωῆς παρὰ κυρίῳ τῷ θεῷ καὶ ψυχὴν ἐχθρῶν σου σφενδονήσεις ἐν μέσῳ τῆς σφενδόνης

30 καὶ ἔσται ὅτι ποιήσει κύριος τῷ κυρίῳ μου πάντα ὅσα ἐλάλησεν ἀγαθὰ ἐπὶ σέ καὶ ἐντελεῖται σοι κύριος εἰς ἡγούμενον ἐπὶ ισραηλ

31 καὶ οὐκ ἔσται σοι τοῦτο βδελυγμός καὶ σκάνδαλον τῷ κυρίῳ μου ἐκχέαι αἷμα ἀθῷον δωρεὰν καὶ σῶσαι χεῖρα κυρίου μου αὐτῷ καὶ ἀγαθώσει κύριος τῷ κυρίῳ μου καὶ μνησθήσῃ τῆς δούλης σου ἀγαθῶσαι αὐτῇ

32 καὶ εἶπεν δαυιδ τῇ αβιγαια εὐλογητὸς κύριος ὁ θεὸς ισραηλ ὃς ἀπέστειλέν σε σήμερον ἐν ταύτῃ εἰς ἀπάντησίν μου

33 καὶ εὐλογητὸς ὁ τρόπος σου καὶ εὐλογημένη σὺ ἡ ἀποκωλύσασά με σήμερον ἐν ταύτῃ μὴ ἐλθεῖν εἰς αἴματα καὶ σῶσαι χεῖρά μου ἐμοί

34 πλὴν ὅτι ζῇ κύριος ὁ θεὸς ισραηλ ὃς ἀπεκώλυσέν με σήμερον τοῦ κακοποιῆσαι σε ὅτι εἰ μὴ ἔσπευσας καὶ παρεγένου εἰς ἀπάντησίν μοι τότε εἶπα εἰ ὑπολειφθήσεται τῷ ναβαλ ἔως φωτὸς τοῦ πρωὶ οὐρῶν πρὸς τοῖχον

35 καὶ ἔλαβεν δαυιδ ἐκ χειρὸς αὐτῆς πάντα ἄ ἔφερεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῇ ἀνάβηθι εἰς εἰρήνην εἰς οἴκόν σου βλέπε ἥκουσα τῆς φωνῆς σου καὶ ἤρέτισα τὸ πρόσωπόν σου

36 καὶ παρεγενήθη αβιγαια πρὸς ναβαλ καὶ ἴδον αὐτῷ πότος ἐν οἴκῳ αὐτοῦ ὡς πότος βασιλέως καὶ ἡ καρδία ναβαλ ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν καὶ αὐτὸς μεθύων ἔως σφόδρα καὶ οὐκ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ῥῆμα μικρὸν ἢ μέγα ἔως φωτὸς τοῦ πρωΐ

37 καὶ ἐγένετο πρωΐ ὡς ἔξενηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου ναβαλ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὰ ῥήματα ταῦτα καὶ ἐναπέθανεν ἡ καρδία αὐτοῦ ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς γίνεται ὡς λίθος

38 καὶ ἐγένετο ὧσεὶ δέκα ἡμέραι καὶ ἐπάταξεν κύριος τὸν ναβαλ καὶ ἀπέθανεν

39 καὶ ἥκουσεν δαυιδ καὶ εἶπεν εὐλογητὸς κύριος ὃς ἔκρινεν τὴν κρίσιν τοῦ ὀνειδισμοῦ μου ἐκ χειρὸς ναβαλ καὶ τὸν δοῦλον αὐτοῦ περιεποίησατο ἐκ χειρὸς κακῶν καὶ τὴν κακίαν ναβαλ ἀπέστρεψεν κύριος εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀπέστειλεν δαυιδ καὶ ἐλάλησεν περὶ αβιγαιας λαβεῖν αὐτὴν ἐαυτῷ εἰς γυναῖκα

40 καὶ ἥλθον οἱ παῖδες δαυιδ πρὸς αβιγαιαν εἰς κάρμηλον καὶ ἐλάλησαν αὐτῇ λέγοντες δαυιδ ἀπέστειλεν ἡμᾶς πρὸς σὲ λαβεῖν σε αὐτῷ εἰς γυναῖκα

41 καὶ ἀνέστη καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν ἐπὶ πρόσωπον καὶ εἶπεν ἴδον ἡ δούλη σου εἰς παιδίσκην νίψαι πόδας τῶν παιδῶν σου

42 καὶ ἀνέστη αβιγαια καὶ ἐπέβη ἐπὶ τὴν ὅνον καὶ πέντε κοράσια ἥκολούθουν αὐτῇ καὶ ἐπορεύθη ὅπίσω τῶν παιδῶν δαυιδ καὶ γίνεται αὐτῷ εἰς γυναῖκα

43 καὶ τὴν αχινααμ ἔλαβεν δαυιδ ἔξι ιεζαελ καὶ ἀμφότεραι ἦσαν αὐτῷ γυναῖκες

44 καὶ σαουλ ἔδωκεν μελχολ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν γυναῖκα δαυιδ τῷ φαλτὶ υἱῷ λαις τῷ ἐκ ρομμα